

Sygn. akt II Ka 161/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Adama Webera Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu 1.07.2016 r.

sprawy A. R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 288§1 kk

sprawy B. R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 19.02.2016 r. sygn. akt II K 1236/13

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze wydatki w kwotach po 40 zł i opłaty w kwotach 400 zł od oskarżonego A. R. i 280 zł od oskarżonego B. R..
3. Zasądza od oskarżonych A. R. i B. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. T. kwoty po 420 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Waldemar Cytrowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lutego 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 1236/13 Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego **A. R.** za winnego tego, że 17 maja 2013r. ok. godz. 19:00 w B. gm. B. w woj. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez umyślne wybicie przy pomocy kamieni dwóch szyb, tylnej i tylnej lewej kabiny ciągnika rolniczego marki U. (...) o nr rej. (...), czym spowodował uszkodzenie zamków w drzwiach ciągnika, rury wydechowej i uszkodzenia tapicerki na szkodę K. T. w wyniku czego straty łącznie wyniosły 1305,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk przy w zw. z art. 37a k.k. skazał go na karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 20 złotych.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. R. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego K. T. poprzez zapłatę kwoty 1 305,00 złotych.

Sąd uznał oskarżonych **B. R. i P. B.** za winnych, tego, że w 17 maja 2013 r. około godz. 19.00 w B. gm. B. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu pobili K. T. w ten sposób, że uderzali go szpadlem, a następnie leżącego kopali po ciele w okolicy głowy, brzucha, pleców powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia powłok głowy z sińcami, otarciami naskórka i sińcem spływowym z okolicy czołowej na twarzoczaszkę, liczne sińce na kończynach górnych

i tułowiu z miejscowymi stłuczeniami powłok, trzy powierzchowne zranienia skóry prawej ręki, stłuczenie powłok pośladka prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i związany z tym rozstrój zdrowia na czas nie dłuższy niż siedem dni, przy czym z okoliczności w jakich doznał tych obrażeń naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., choć ten skutek nie nastąpił, tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to skazał ich na kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Na podstawie art. 71§1 kk. skazał oskarżonych na kary grzywny w liczbie po 100 stawek dziennych po 10 złotych.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonych B. R. i P. B. z tytułu zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego K. T. kwoty po 1 000 złotych.

Na podstawie art. 72§1 pkt 2 kk nałożył na oskarżonych P. B. i B. R. obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego K. T. na piśmie w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Apelację wniósł obrońca oskarżonych A. R. i B. R., który zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja nie jest zasadna.

Obrońca w istocie zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku. Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 k.p.k. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny prawidłowy wniosek o sprawstwie oskarżonych. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podziela, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część uzasadnienia. Zarzuty apelacyjne stanowią natomiast typową, dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań pokrzywdzonego, świadka S. L., zeznań przybyłych na interwencję policjantów, protokołu oględzin miejsca uszkodzenia ciągnika wraz z dokumentacją fotograficzną oraz opinii biegłych A. P. i D. B.. O wiarygodności ww. zeznań świadczy również i to, że kilka dni po zdarzeniu świadek L. poinformował policję, że oskarżony ma na polu zainstalowany monitoring, a zasięg jednej z kamer obejmuje miejsce zdarzenia (k.29-30), natomiast pokrzywdzony o wszystkich ujawnionych zniszczeniach w ciągniku. Świadek L. od razu też zawiadomił o zdarzeniu policję i wezwał pogotowie ratunkowe. O takiej wiarygodności zeznań pokrzywdzonego świadczą również jego wątpliwości co do tożsamości trzeciego z oskarżonych, którym okazał się P. B., który zresztą nie złożył apelacji. Oskarżony A. R. też przyznał, że tego dnia był na polu z synem B. i zięciem P. B., gdyż wcześniej widział ciągnik pokrzywdzonego, który wjechał w jego pole i dlatego przy odkopanym słupku granicznym położyli brony. Pokrzywdzony natomiast nie kwestionował, że worał się w pole oskarżonego ale nie zrobił tego celowo.

Nieistotne natomiast rozbieżności w kolejnych zeznaniach pokrzywdzonego i świadka L. spowodowane były znacznym upływem czasu pomiędzy nimi. Zeznania na rozprawie zostały bowiem złożone po upływie prawie dwóch lat od złożonych zaraz po zdarzeniu. Abstrahując nadto od ww. dowodów należy wykluczyć, iż pokrzywdzony i świadek L. celowo zniszczyli ciągnik i spowodowali obrażenia u pokrzywdzonego tylko po to aby pomówić o takie zachowania wszystkich oskarżonych. Pokrzywdzony bowiem miał zadawniony konflikt z R. ale nie z P. B..

Wymierzone oskarżonym kary uwzględniają wszystkie wskazane w art. 53 k.k. dyrektywy wymiaru kary. Sąd przy wymiarze kar uwzględnił nadto wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, co wprost wynika z pisemnych motywów wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636§1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

O kosztach zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, nr 1800).

Waldemar Cytrowski